

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 04 0 K 015456 25 Kž
Sarajevo, 18.02.2026. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Jasmine Begić kao predsjednice vijeća, Žane Knežević i Naide Hubjer kao članova vijeća, uz učestvovanje Jelene Perišić kao zapisničarke, u krivičnom predmetu protiv optuženog A.H., zbog krivičnog djela Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 2., u vezi članom 332. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbama kantonalne tužiteljice, branioca optuženog A.H. i optuženog A.H. izjavljenim protiv presude Kantonalnog suda u Zenici broj 04 0 K 015456 24 K od 06.12.2024. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 18.02.2026. godine u prisustvu federalnog tužioca Dragana Stupara, optuženog A.H. i braniteljice optuženog Selme Razić, advokata iz Tuzle, donio je

P R E S U D U

Žalbe kantonalne tužiteljice iz Zenice, branioca optuženog A.H. i optuženog A.H. se odbijaju kao neosnovane i presuda Kantonalnog suda u Zenici 04 0 K 015456 24 K od 06.12.2024. godine, potvrđuje.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Zenici broj 04 0 K 015456 24 K od 06.12.2024. godine optuženi A.H. oglašen je krivim zbog krivičnog djela Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 2., u vezi sa članom 332. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH), te je uz primjenu odredaba članova 42., 43. i 49. KZ FBiH osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i 6 (šest) mjeseci.

Istom presudom na osnovu člana 77. stav 3. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH optuženom je izrečena mjera sigurnosti zabrana upravljanja prevoznim sredstvom „B“ kategorije u trajanju od jedne godine računajući od dana pravosnažnosti ove presude, s tim što se vrijeme izvršenja kazne zatvora ne uračunava u vrijeme trajanja ove mjere, dok je na osnovu člana 212. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH) oštećeni M.G. radi ostvarivanja imovinskopravnog zahtjeva za naknadu štete upućen na parnični postupak. Na osnovu člana 202. stav 1. ZKP FBiH optuženi je obavezan da plati na ime paušala iznos od 300,00 KM u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude, dok će o ostalim troškovima sud odlučiti posebnim rješenjem u smislu odredbe člana 200. stav 2. ZKP FBiH. Istom presudom odbijen je prijedlog Kantonalnog tužilaštva Zeničko dobojskog

kantona da se od Preduzeća „Real-Šped“ d.o.o. Klokotnica oduzme vozilo marke „Mercedes“ reg. oznaka J45-K-779.

Protiv ove presude žalbu je izjavila kantonalna tužiteljica iz Zenice (u daljem tekstu: tužiteljica), zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, sa prijedlogom da ovaj sud žalbu uvaži i pobijanu presudu preinači na način da optuženom izrekne kaznu zatvora u dužem trajanju.

Protiv navedene presude žalbu je izjavio i branilac optuženog A.H., advokat Ahmed Žilić iz Sarajeva, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, sa prijedlogom da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje ili da se pobijana presuda preinači i optuženom izrekne kazna zatvora u kraćem trajanju.

Optuženi A.H. u žalbi ne navodi izričito žalbene navode, ali iz smisla podnesene žalbe proizlazi da istu izjavljuje zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka i pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, sa prijedlogom da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Branilac optuženog i optuženi su dali odgovore na žalbu tužiteljice, sa prijedlogom da se žalba tužiteljice odbije kao neosnovana.

Federalna tužiteljica je podneskom broj T03 0 KTŽ 0116398 25 2 od 30.04.2025. godine predložila da se žalba tužiteljice uvaži i pobijana presuda preinači u pogledu odluke o kazni, te optuženom izrekne kazna zatvora u dužem trajanju, a da se žalbe branioca optuženog i optuženog odbiju kao neosnovane.

Na sjednici vijeća ovog suda, održanoj u smislu odredbe člana 319. stav 1. ZKP FBiH, branilac optuženog je ostao kod osnova, navoda i prijedloga iz podnesene žalbe, dok je optuženi prihvatio navode i prijedloge iz žalbe branioca, te ostao kod navoda iz žalbe koju je on izjavio. Na istoj sjednici, federalna tužiteljica je izjavila da ostaje kod navoda i prijedloga iz podneska od 30.04.2025. godine.

Ovaj sud je u smislu člana 321. ZKP FBiH, ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih prigovora tužiteljice, branioca optuženog i optuženog, a i po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen krivični zakon, pa je odlučio kao izreci iz slijedećih razloga:

U vezi sa žalbenim navodima branioca optuženog „da je sud nezakonito postupao u istrazi i zasnovao presudu na nezakonitim dokazima - iskazima svjedoka koji su počinili krivično djelo Davanje lažnog iskaza“, ukazujući time na bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka i) ZKP FBiH, koju branilac ne argumentuje, odnosno ne navodi o kojim svjedocima se radi, niti ičim potkrepljuje svoje tvrdnje, ovaj prigovor se u smislu učinjenja bitne povrede odredaba krivičnog postupka usljed paušalnosti nije ni mogao ispitati.

Pobijajući prvostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH, branilac optuženog smatra da je prvostepeni sud bez adekvatnog razloga odbio prijedloge odbrane i to da se u odnosu na oštećenog D.G. (preminulog) provede medicinsko vještačenje na okolnosti prisustva droga u krvi i urinu, prijedlog odbrane za preduzimanje uviđaja iz člana 106. ZKP FBiH od strane suda i za rekonstrukciju događaja, pa je, kako navodi, sud odbijanjem dokaznih prijedloga odbrane

povrijedio pravo na odbranu optuženog i princip jednakosti u postupku, jer „u toku istrage tužilac nije tražio da se utvrdi prisustvo psihotropnih supstanci u odnosu na oštećenog, nego samo u odnosu na optuženog“, a što je moglo uticati na pravilnost pobijane presude. U suštini identične žalbene navode izjavio je i optuženi A.H..

Ovi žalbeni navodi ne dovode u pitanje zakonitost pobijane presude.

Naime, članom 278. ZKP FBiH je u stavu 2. propisano da ako sudija, odnosno predsjednik vijeća zaključi da okolnosti koje stranka i branilac želi da dokaže nemaju značaja za predmet ili da je ponuđeni dokaz nepotreban, odbiće izvođenje takvog dokaza. Nadalje, prema odredbi člana 254. stav 3. ZKP FBiH, o prijedlozima stranaka i branioca odlučuje sudija, odnosno predsjednik vijeća, dok je u stavu 4. istog člana propisano da se odluke sudije odnosno predsjednika vijeća uvijek objavljuju i, s kratkim obrazloženjem razmatranih činjenica, unose u zapisnik o glavnom pretresu. Takođe i članom 305. stav 7. ZKP FBiH je između ostalog propisano da će sud određeno i potpuno iznijeti iz kojih razloga nije uvažio pojedine prijedloge stranaka.

Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da se prvostepeni sud na strani 5. očitovao u vezi istaknutih prijedloga odbrane za provođenje medicinskog vještačenja na okolnosti prisustva droga u krvi i urinu oštećenog (preminulog) D.G., uviđaja i rekonstrukcije događaja od strane suda, te dao konkretne razloge zašto nije prihvatio navedene dokazne prijedloge branioca optuženog. Prema tome, kako pobijana presuda sadrži konkretne razloge zbog čega su navedeni prijedlozi branioca optuženog odbijeni, proizlazi da nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH.

Neprihvatljiv je i žalbeni navod optuženog A.H. da se optužnica nije mogla podići, te da je povrijeđena odredba člana 240. stav 5. ZKP FBiH jer nije nikada ispitan u svojstvu osumnjičenog pred tužiocem, niti mu je saopšteno šta mu se stavlja na teret, a koji prigovor je istican i na glavnom pretresu.

Ovaj sud je izvršio uvid u zapisnik o ispitivanju tada osumnjičenog A.H. u PU Gračanica broj: 08-06/11-1/ 23 od 10.10.2023. godine (u prisustvu branioca Ahmeda Žilića), iz kojeg proizlazi da je osumnjičeni upoznat i poučen sa svim svojim pravima, te mu je na osnovu člana 92. stav 2. ZKP FBiH saopšteno da se sumnjiči za krivično djelo Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 2. u vezi sa članom 332. stav 1. KZ FBiH učinjenog na štetu D.G., a potom mu saopšteno u čemu se sastoje osnovi sumnje i opisan događaj koji se desio 26/27.08.2023. godine, te je osumnjičeni izjavio da razumije zašto se sumnjiči i koji osnovi sumnje postoje protiv njega, koji zapisnik je potpisao.

Kako iz naprijed navedenog zapisnika proizlazi da je tada osumnjičenom Ahmedu Hasiću saopšteno za koje krivično djelo se sumnjiči, odnosno činjenice i okolnosti za koje se tereti iz kojih proizlaze obilježja krivičnog djela Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 2. u vezi sa članom 332. stav 1. KZ FBiH, bez osnova je žalbena tvrdnja da optuženi nije ispitan u svojstvu osumnjičenog u istrazi, pa se ne može prihvatiti žalbeni navod optuženog da je u konkretnom slučaju postupljeno protivno odredbi člana 240. stav 5. ZKP FBiH, kojom je propisano da se optužnica ne može podići ako osumnjičeni nije bio ispitan.

Branilac dalje u žalbi navodi da, uvidom u pobijanu presudu, nesporno proizlazi da prvostepeni sud nije cijenio dokaze, koje samo pobrojava bez date analize, uvažavajući samo

dokaze tužilaštva, a ignorišući dokaze odbrane. Nadalje, branilac smatra da, unatoč činjenici da u ovom predmetu postoje dva oprečna nalaza saobraćajnog vještačenja, iz pobijane presude se ne vidi na osnovu kojih dokaza je sud utvrdio odlučne činjenice, odnosno ne navodi razloge zbog kojih prihvata nalaz i mišljenje vještaka optužbe, a ne prihvata nalaz i mišljenje vještaka odbrane, ukazujući time na bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH. Ovaj žalbeni prigovor istakao je i optuženi, navodeći da sud nije dao razloge zašto nalaz i mišljenje vještaka odbrane nije prihvatio vjerodostojnim.

Ovi žalbeni navodi branioca optuženog i optuženog ne mogu se prihvatiti.

Prije svega, naprijed istaknuti žalbeni navodi se ocjenjuju paušalnim, budući da branilac žalbom ne precizira koje dokaze odnosno iskaze kojih svjedoka je prvostepeni sud propustio cijeniti i u odnosu na koje odlučne činjenice, niti ukazuje koji su to iskazi svjedoka protivriječni i u odnosu na koje odlučne činjenice. Osim toga, iz obrazloženja pobijane presude slijedi da je prvostepeni sud izvršio ocjenu iskaza svjedoka kako optužbe tako i odbrane i određeno naveo u kojim dijelovima te iskaze prihvata i poklanja im vjeru i zbog čega.

Nadalje, iz obrazloženja pobijane presude (strane 15. do 19.) slijedi da je prvostepeni sud dao konkretne razloge zbog čega ne prihvata nalaz i mišljenje vještaka odbrane i to vještaka saobraćajne struke Bojana Mihaljčića i vještaka mašinske struke Drage Dujakovića, odnosno zbog čega prihvata nalaz i mišljenje vještaka optužbe saobraćajne struke dr Drage Ezgeta i koje odlučne činjenice je sud utvrdio na osnovu nalaza i mišljenja tog vještaka i njegovog iskaza sa glavnog pretresa. Stoga se ne može prihvatiti žalbeni stav branioca optuženog i optuženog da pobijana presuda u tom dijelu ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama i da je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Osporavajući pravilnost zaključka prvostepenog suda u vezi vjerodostojnosti iskaza vještaka saobraćajne struke dr Drage Ezgeta i njegovog pisanog nalaza i mišljenja, branilac navodi da je ovaj vještak nalaz uradio paušalno i neprofesionalno, da nije izlazio na lice mjesta i da se zbog toga njegov nalaz i mišljenje ne može prihvatiti kao objektivan, te da je koristio zapisnik o uviđaju, a da u skici lica mjesta nisu ucrtana vozila kao učesnici saobraćajne nezgode. U okviru istog žalbenog osnova, branilac ukazuje i na iskaze svjedoka E.T., E.M., E.Ž.a i A.J., na koje se, kako navodi, oslanja i pomenuti vještak, koje je po mišljenju branioca prvostepeni sud pogrešno cijenio, bez stvarne analize, pa ih u cijelosti prihvata kao istinite, dok iskaz svjedoka A.J. (dokaz optužbe i odbrane) takođe ne analizira dovoljno i izvodi pogrešan zaključak da je ovaj iskaz nevjerodostojan.

Ovi žalbeni navodi ne dovode u pitanje pravilnost činjeničnih utvrđenja prvostepenog suda.

Kada je u pitanju činjenična osnova pobijane presude, prvostepeni sud je cijenio između ostalog nalaz i mišljenje vještaka saobraćajne struke dr Drage Ezgeta kao i njegov iskaz na glavnom pretresu iz kojeg proizlazi da je prilikom izrade nalaza i mišljenja ovaj vještak koristio zapisnik o uviđaju, fotodokumentaciju i skicu lica mjesta MUP Zenica PS Žepče kao materijalne dokaze, te utvrdio da je na licu mjesta na kojem se desila saobraćajna nezgoda širina kolovoza 7,8 metara, gdje su dvije kolovozne trake razdvojene prije samog mjesta kontakta punom linijom, a na mjestu samog kontakta je dupla neisprekidana linija, mjesto kontakta vozila je na skici lica mjesta evidentirano kao trag broj 18 koji je naveden

kao trag struganja, trag zemlje i rasute plastike, što proizlazi iz fotodokumentacije gdje je prikazan otpali disk - felga od prednjeg točka vozila Mercedes reg. oznake ... (trag broj 19.), a što je vidljivo na fotografijama 73., 74. i 75., koji tragovi se nalaze na lijevoj kolovoznoj traci gledajući iz pravca Zenice prema Doboju, dakle, na kolovoznoj traci kojom se do momenta nezgode kretalo pmv marke Audi reg. oznaka ... (kojim je upravljao oštećeni D.G.). Vještak je konstatovao da se vozač vozila Mercedes (kojim je upravljao optuženi A.H.) kretao magistralnom cestom M-17 iz smjera Zenice u smjeru Doboja, te dolaskom u mjesto Tatarbudžuk, opština Žepče otpočeo radnju preticanja na mjestu gdje je puna uzdužna linija i nije dozvoljeno preticanje i kada tu radnju nije mogao izvršiti na siguran način, kojom prilikom je prešao na kolovoznu traku za kretanje vozila iz suprotnog smjera kojom se kretalo pmv Audi reg. oznaka ... svojom desnom kolovoznom trakom (iz smjera Doboja u smjeru Zenice) kojim je upravljao D.G., te da je tom prilikom došlo do kontakta prednje lijeve strane vozila Mercedes i prednje lijeve strane vozila Audi u lijevoj saobraćajnoj traci magistralne ceste M-17 posmatrano iz smjera Zenice u smjeru Doboja (desni točkovi vozila Mercedes ostavili trag označen u skici od 15 do 17., dakle, nije cijelom širinom prešlo na lijevu traku) na mjestu koji je kao trag 18. označen na skici lica mjesta, a na fotografijama prikazano na fotografijama broj 41., 42., 43., 44. i 45. Vještak je dalje naveo da je nakon ostvarenog kontakta vozilo Mercedes reg. oznaka ... nastavilo kretanje u smjeru Doboja, te se na putu smirivanja zaustavilo u zaustavnom položaju koji je označen kao trag broj 26. na skici lica mjesta, a na fotodokumentaciji je to vidljivo na fotografijama 53., 54., 55. i 60. sa oštećenjima koja su prikazana na fotografiji 56. do 59. Nakon ostvarenog kontakta vozilo Audi se destabilizovalo, zarotiralo u smjeru suprotnom od kazaljke na satu, ostvarivši kontakt sa metalnom zaštitnom ogradom u blizini traga broj 13. na skici, te se destabilizovano nastavilo kretati u smjeru Zenice, pri čemu je došlo do prevrtanja vozila na krov i zaustavljanja u zaustavnom položaju koji je označen kao trag broj 2. na skici lica mjesta.

Nalaz i mišljenje vještaka dr Drage Ezgeta sud je doveo u vezu sa iskazima svjedoka na koje se poziva branilac, pa slijedi da je sud najprije iznio sadržinu iskaza svjedoka E.T. iz kojeg proizlazi da je kritične prilike upravljao vozilom kombi sa prikolicom (natovarena vozilom), krećući se iz pravca Zenice u pravcu Doboja, da je optuženi upravljajući vozilom Mercedes vršio preticanje kolone vozila (između ostalog i njegovog vozila) na mjestu gdje je to izričito zabranjeno, jer je kolovoz bio podijeljen duplom punom uzdužnom linijom, put u usponu, u blagoj desnoj krivini i prema tunelu, kojom prilikom je ostvario kontakt sa putničkim vozilom marke Audi koje se kretalo iz suprotnog smjera. Dalje proizlazi da je iskaz ovog svjedoka sud doveo u vezu sa iskazom svjedoka E.M., koji je naveo da se nalazio u vozilu marke Reno Megan na mjestu suvozača, kojim je upravljao njegov prijatelj E.Ž., da su u vozilu pozadi sjedila još tri prijatelja i u jednom trenutku kad su prilazili tunelu Karaula na mjestu gdje je na kolovozu puna uzdužna linija, preteklo ih je vozilo marke Mercedes, koje je takođe preteklo i vozilo ispred njih, a ispred tog vozila je bio kombi sa prikolicom (koji je vozio još jedno auto na toj prikolici), te u momentu kada je vozilo Mercedes krenulo da „maši“ i taj kombi, u susret je išlo vozilo marke Audi, kojom prilikom je vozač Mercedes sa svojim vozilom udario u prednji lijevi dio vozila Audi koje se kretalo iz pravca Doboja prema Zenici svojom kolovoznom trakom (prethodno izašlo iz tunela). Svjedok je naveo da ih je vozilo koje je bilo ispred njih zaobišlo i udaljilo se sa mjesta, a ostao je taj kombi sa prikolicom i oni u svom vozilu. Iskaz ovih svjedoka sud je doveo u vezu sa iskazima svjedoka E.Ž. i A.J. koji su takođe naveli da je vozilo marke Mercedes vršilo preticanje kolone vozila na mjestu gdje je kolovoz obilježen punom duplom uzdužnom linijom u blagom usponu, da je do kontakta vozila došlo u lijevoj kolovoznoj traci, te je iskaze ovih svjedoka – neposrednih očevidaca sud prihvatio vjerodostojnim. U isto vrijeme sud je cijenio i iskaz svjedoka A.J. koji je izjavio da se kritične prilike nalazio kao suvozač u vozilu

Mercedes kojim je u vrijeme nezgode upravljao optuženi A.H., da je u jednom momentu čuo da je A. povikao „šta je ovo“ te je on iste sekunde pošto nije bio vezan podigao glavu i vidio da su oni u svojoj traci i vidio je dvije bijele linije i u toj sekundi je bio udar, osjetio je kao da su ostali bez točkova tj. kao da klize cestom i sve se desilo u par sekundi. Kada su stali vidio je zračni jastuk sa lijeve strane i A.za volanom, kome je išla krv iz usta, te je uspio otvoriti svoja desna vrata i izašao vani. Vidio je na cesti rasturene dijelove od auta, nije vidio to drugo auto i nije znao šta se dešava, čuo je da neki momci govore da je poginuo neki momak koji je vozio. Sud je iz iskaza ovog svjedoka utvrdio da je nesporno da je kritične prilike došlo do saobraćajne nezgode, te da je vozilom Mercedes kritične prilike upravljao optuženi, međutim, iskaz ovog svjedoka u dijelu kada ističe da je do udara vozila kojim je upravljao oštećeni u njihovo vozilo došlo na njihovoj kolovoznoj traci tj. desnoj, sud nije prihvatio tačnim obzirom da je u suprotnosti sa objektivnim, materijalnim dokazima u spisu (zapisnik o uviđaju), nalazom i mišljenjem vještaka saobraćajne struke Drage Ezgeta, te u suprotnosti sa iskazima svjedoka E.T., E.M., E.Ž.a i A.J..

Nadalje, prvostepeni sud zaključuje da su navedene činjenice koje se odnose na mjesto kontakta vozila koja su učestvovala u saobraćajnoj nezgodi jasno i određeno utvrđene kako iz nalaza i mišljenja vještaka dr Drage Ezgeta, koji nalaz je prihvatio uvjerljivim i tačnim, tako i iz iskaza pomenutih svjedoka (neposredni očevidci) koji su saglasni i sa materijalnim dokazima u spisu i to zapisnikom o uviđaju, skicom lica mjesta i fotodokumentacijom u kojem zapisniku su evidentirani svi ponađeni tragovi, zatim fotodokumentovani i označeni na licu mjesta, te predstavljaju sastavni dio zapisnika o uviđaju, koje takođe prihvata vjerodostojnim.

Imajući u vidu da je sud najprije iznio sadržinu dokaza na koje se poziva branilac, a zatim i razloge u pogledu činjeničnih utvrđenja koje branilac žalbenim prigovorima nije doveo u pitanje, ovaj sud nalazi da se neosnovano žalbom branioca ukazuje da je sud pogrešno cijenio iskaz vještaka optužbe saobraćajne struke vjerodostojnim, kao i iskaze naprijed pomenutih svjedoka. Prvostepeni sud je izvedene dokaze cijenio na način kako to propisuje odredba člana 296. stav 2. ZKP FBiH i na osnovu takve ocjene izveo zaključak da je dokazano da je optuženi počinio predmetno krivično djelo. Takav svoj zaključak sud je zasnovao na analizi svih izvedenih dokaza na glavnom pretresu i u obrazloženju presude naveo sasvim jasne i određene razloge koje kao pravilne prihvata i ovaj sud.

Žalbeni prigovor odbrane da vještak nije izlazio na lice mjesta i da se zbog toga njegov nalaz i mišljenje ne može prihvatiti kao objektivan, koji je istican i u toku postupka pred prvostepenim sudom, ne dovodi sam po sebi u pitanje vjerodostojnost nalaza vještaka optužbe, obzirom da je vještak svoja utvrđenja i samo mišljenje o uzrocima saobraćajne nezgode zasnovao na cjelokupnoj uviđajnoj dokumentaciji (zapisnik o uviđaju, fotodokumentacija i skica lica mjesta). Takođe, ni okolnost da u skici lica mjesta nisu grafički ucrtana vozila kao učesnici saobraćajne nezgode, po ocjeni ovog suda ne utiču na objektivnost podataka koji proizlaze iz skice lica mjesta, pa tako ni na objektivnost i pouzdanost nalaza vještaka, jer su u skici označeni i prikazani svi relevantni tragovi i elementi, neophodni za rekonstrukciju događaja, dok je položaj vozila utvrđen iz ostale uviđajne dokumentacije.

Osporavajući pravilnost pobijane presude branilac ističe da je sud pogrešno utvrdio činjenično stanje zbog toga što nije poklonio vjeru u pogledu odlučnih činjenica nalazu i mišljenju vještaka odbrane koji su sačinili vještak saobraćajne struke Bojan Mihaljčić i vještak mašinske struke Drago Dujaković, prije svega u pogledu utvrđenja ovih vještaka koji

su našli da je osnovni uzrok saobraćajne nezgode prelazak vozila oštećenog na suprotnu kolovoznu traku tj. traku kojom se kretao optuženi iz pravca Zenice prema Doboju, da je vozilo Audi kojim je upravljao oštećeni, krećući se iz pravca Doboja prema Zenici, nakon izlaska iz tunela udarilo u početak zaštitne ograde koja se nalazi sa desne strane kolovoza, a nakon što je prošlo pored proširenja sa desne strane puta, te da je došlo do nabacivanja vozila oštećenog na tu zaštitnu ogradu i kretanja po istoj, potom da je vozilo oštećenog sišlo sa zaštitne ograde, palo na točkove na desnoj kolovoznoj traci, te nastavilo kretanje desnom kolovoznom trakom, a zatim prešlo na lijevu kolovoznu traku kojom se u tom momentu kretalo vozilo Mercedes kojim je upravljao optuženi, te da je došlo do kontakta vozila na kolovoznoj traci optuženog, pa se s tim u vezi branilac između ostalog pozvao na fotografije iz nalaza (označene brojevima 17., 19. i 20).

Ni ovi žalbeni navodi ne dovode u pitanje pravilnost pobijane presude.

Iz obrazloženja pobijane presude (str. 15. i 16.) proizlazi da je sud najprije iznio sadržinu nalaza i mišljenja vještaka odbrane (vještaka saobraćajne struke Bojana Mihaljčića i vještaka mašinske struke Drage Dujakovića) kao i iskaza vještaka Bojana Mihaljčića sa glavnog pretresa iz kojih proizlazi da su vještaci odbrane našli da je osnovni uzrok saobraćajne nezgode prelazak vozila oštećenog na suprotnu kolovoznu traku tj. traku kojom se kretao optuženi iz pravca Zenice prema Doboju i da je oštećeni prouzrokovao saobraćajnu nezgodu sa navedenim posljedicama, a da je propust u postupanju zbog kojeg je došlo do saobraćajne nezgode i na strani optuženog koji je vozio nedozvoljenom brzinom. Dalje proizlazi da su u svom nalazu i mišljenju vještaci obrazlažući dinamiku nastanka saobraćajne nezgode istakli da je vozilo Audi kojim je upravljao oštećeni, krećući se iz pravca Doboja prema Zenici, nakon izlaska iz tunela udarilo u početak zaštitne ograde koja se nalazi sa desne strane kolovoza, a nakon što je prošlo pored proširenja sa desne strane puta, te da je došlo do nabacivanja vozila oštećenog na tu zaštitnu ogradu i kretanja po istoj, nakon čega je vozilo oštećenog sišlo sa zaštitne ograde, palo na točkove na desnoj kolovoznoj traci, a potom nastavilo kretanje desnom kolovoznom trakom, te prešlo na lijevu kolovoznu traku kojom se u tom momentu kretalo pmv. Mercedes (kojim je upravljao optuženi) i da je došlo do kontakta vozila na kolovoznoj traci optuženog. Prvostepeni sud nalazi da je nalaz i mišljenje vještaka odbrane u suprotnosti sa materijalnim dokazima koji se odnose na uviđajnu dokumentaciju (zapisnik o uviđaju, fotodokumentacija i skica lica mjesta nezgode), kao i iskazima svjedoka, neposrednih očevidaca (o kojima je bilo riječi prethodno), obzirom da niko od svjedoka nije vidio bilo kakav kontakt vozila Audi sa metalnom zaštitnom ogradom, a pored toga niko nije čuo bilo kakav udar prije nego što je došlo do kontakta vozila Mercedes i Audi na lijevoj kolovoznoj traci. U vezi s tim, sud je cijenio i iskaz optuženog A.H. koji prilikom davanja iskaza u svojstvu svjedoka nije pomenuo da je eventualno vidio da je vozilo Audi nakon što je izašlo iz tunela udarilo u zaštitnu ogradu, nego je istakao da se ono jednostavno pojavilo i udarilo u njegovo vozilo na desnoj kolovoznoj traci, koja odbrana je za prvostepeni sud neuvjerljiva i neprihvatljiva jer je, kako se navodi, suprotna svim materijalnim dokazima (zapisnik o uviđaju, fotodokumentacija i skica lica mjesta nezgode). Takođe ni svjedok Almir Jahić (o kojem je prethodno bilo riječi) koji se nalazio u vozilu kojim je kritične prilike upravljao optuženi, nije primijetio da je vozilo Audi uopšte u bilo kom momentu udarilo u zaštitnu ogradu, a svjedok je takođe samo potvrdio da je došlo do kontakta vozila odnosno udara vozila Audi u njihovo vozilo dok su bili na svojoj strani i da je vidio samo dvije pune linije sa svoje lijeve strane. Osim toga, sud navodi da su na fotografijama (broj 41. do 45. foto dokumentacije PS Žepče) vidljivi ostaci od vozila Mercedes označeni tragovima 18. i 19. (disk, ostaci plastike prednjeg lijevog točka), te da su svi koncentrisani na lijevoj kolovoznoj traci gledajući u pravcu Doboja. Ni jedan od tih

tragova nije koncentrisan na desnoj kolovoznoj traci nego na kolovoznoj traci na kojoj je upravo i došlo do kontakta između vozila Mercedes i vozila Audi kojim je upravljao oštećeni. Tako prvostepeni sud zaključuje da ove utvrđene činjenice sasvim jasno ukazuju da je u potpunosti neosnovana teza odbrane da je do saobraćajne nezgode došlo na desnoj kolovoznoj traci tj. onoj kojom se do nezgode kretao optuženi vozilom Mercedes. U vezi s tim, prvostepeni sud ističe da su navedeni tragovi i mjesto kontakta vozila prikazani i na fotografijama broj 73., 74. i 75. samo posmatrano iz pravca Doboja i oni jasno ukazuju da je mjesto kontakta vozila bilo na kolovoznoj traci kojom se u momentu nezgode kretao vozač D.G. upravljajući pmv marke Audi.

Provjeravajući osnovanost ovog žalbenog navoda, ovaj sud je iz zapisnika o izvršenom uviđaju saobraćajne nezgode sa lica mjesta, kao i fotografije označene brojevima 17., 19., 20. u nalazu i mišljenju vještaka odbrane na koje se poziva i branilac optuženog, utvrdio da na tom mjestu (kada je pmv marke Audi izašlo iz tunela Karaula, a prije kontakta sa pmv marke Mercedes), prilikom vršenja uviđaja, a ni naknadno od strane vještaka odbrane koji su izlazili na lice mjesta četiri dana nakon događaja, nisu pronađeni bilo kakvi tragovi (ostaci farbe, plastike, eventualno drugih dijelova pmv marke Audi koji bi morali ostati da je došlo udara ili klizanja, nabacivanja ovog vozila na ogradu) koji bi nastali od udara pmv marke Audi u zaštitnu ogradu, te da na fotografiji koju su priložili vještaci kada se radi o ovom detalju i tvrdnji je vidljivo da je ostao neoštećen stubić koji se nalazi na samom početku zaštitne ograde (prikazan na slici 17. nalaza, strana 13.). Nadalje, ovaj sud je iz fotografija br. 19. i 20. (na strani 14. nalaza navedenih vještaka), utvrdio da su na fotografiji br. 19. oštećenja savijenog metala usmjerena prema Doboju, a ne prema Zenici (pmv marke Audi se kretao iz pravca Doboja u pravcu Zenice) i ne vide se bilo kakva oštećenja na samoj ogradi, a niti se oštećenje koje se vidi na fotografiji broj 20. može pripisati da je nastalo od strane pmv marke Audi, jer u tom dijelu nisu pronađeni niti evidentirani ni u zapisniku o uviđaju i ostaloj materijalnoj dokumentaciji, a niti u nalazu i mišljenju vještaka odbrane bilo kakvi tragovi koji bi poticali od vozila Audi, kako to tvrde vještaci odbrane. Osim toga, ovaj sud je izvršio uvid u fotografije (broj 41. do 45. foto dokumentacije PS Žepče) iz kojih su vidljivi ostaci od vozila Mercedes označeni tragovima 18. i 19. (disk, ostaci plastike prednjeg lijevog točka), te su svi koncentrisani na lijevoj kolovoznoj traci gledajući u pravcu Doboja kojom se kretalo pmv marke Audi kojim je upravljao oštećeni D.G.. Ni jedan od tih tragova nije koncentrisan na desnoj kolovoznoj traci nego na kolovoznoj traci na kojoj je upravo i došlo do kontakta između vozila Mercedes i vozila kojim je upravljao oštećeni. Stoga i po mišljenju ovog suda pravilno prvostepeni sud zaključuje da je neprihvatljiv nalaz vještaka odbrane da je nezgodu prouzrokovao oštećeni usljed neprilagođene brzine kretanja vozila, te prelaska na lijevu kolovoznu traku kojom se u tom momentu kako ističu vještaci odbrane, kretalo pmv. Mercedes nakon čega je došlo do kontakta vozila.

Neprihvatljivi su i žalbeni navodi da je oštećeni (preminuli) D.G. doprinio nastanku saobraćajne nezgode jer je bio u alkoholisanom stanju, jer okolnost da je oštećeni upravljao vozilom pod uticajem alkohola, nije u uzročnoj vezi sa predmetnom saobraćajnom nezgodom, i takvu mogućnost su isključili kako vještak optužbe tako i vještaci odbrane, pa to što optuženi nije bio pod uticajem alkohola kritične prilike i što je i sam zadobio više teških tjelesnih povreda (utvrđeno vještačenjem od strane dr Vedo Tuco) ga ne oslobađa krivice.

Osporavajući dalje pobijanu presudu branilac ističe da sud nije pravilno utvrdio činjenično stanje ni kada je u pitanju psihički odnos prema krivičnom djelu, te da se u konkretnom slučaju treba raditi „ne o direktnom niti eventualnom umišljaju, nego o nehatnom postupanju“.

Suprotno ovim žalbenim navodima, prvostepeni sud je (strane 19. i 20.), zaključak o psihičkom odnosu optuženog prema krivičnom djelu i posljedicama izveo na osnovu ocjene svih dokaza u spisu, pa je tako utvrdio da je optuženi kritične prilike poduzeo radnju preticanja kolone vozila na mjestu gdje je to izričito zabranjeno, jer je kolovoz podijeljen punom uzdužnom linijom, kada tu radnju nije mogao izvršiti na siguran način prešao na kolovoznu traku namijenjenu za kretanje vozila iz suprotnog smjera (proizlazi iz iskaza svjedoka E.T., E.M., E.Ž.a i A.J., zapisnika o uviđaju, nalaza i mišljenja vještaka saobraćajne struke dr Drage Ezgeta) kojom se tom prilikom kretalo vozilo Audi kojim je upravljao Grlić Dejan, te je došlo do kontakta vozila u zoni puta gdje je kolovoz podijeljen sa dvije pune uzdužne linije (u blagoj desnoj krivini u usponu od 3%, a neposredno ispred tunela) koje okolnosti su optuženom u cijelosti bile poznate kao i saobraćajni propisi, ali je optuženi bez obzira na izričitost zabrane preticanja tu radnju obavljao uz grubo kršenje saobraćajnih propisa svjestan da može ugroziti javni saobraćaj i tako dovesti u opasnost život ostalih učesnika u saobraćaju, zbog čega je i došlo do predmetne saobraćajne nezgode u kojoj je oštećeni D.G. zadobio teške tjelesne povrede opasne po život od kojih je i preminuo. Prvostepeni sud zaključuje da je optuženi preduzimajući naprijed navedene krivičnopravne radnje mogao predvidjeti nastupanje zabranjene posljedice, te da je njegov voljni elemenat bio na liniji pristajanja. Dakle, i po ocjeni ovog suda na osnovu prethodno navedenog, pravilno prvostepeni sud zaključuje da je optuženi postupao sa eventualnim umišljajem, odnosno da je bio svjestan da kršenjem saobraćajnih propisa navedenih u izreci presude (preticanjem kolone vozila na mjestu gdje je kolovoz podijeljen sa dvije pune uzdužne linije, u blagoj desnoj krivini u usponu od 3%, neposredno ispred tunela) može nastupiti zabranjena posljedica na koju je pristao, dok se teža posljedica (objektivni uslovi inkriminacije), smrt oštećenog D.G. može pripisati njegovom nehatu.

Prema tome, iz obrazloženja pobijane presude slijedi da je prvostepeni sud, cijeneći svaki dokaz pojedinačno i u njihovoj međusobnoj vezi, utvrdio da je optuženi učinio krivično djelo opisano u izreci pobijane presude, navodeći jasne i određene razloge u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježja krivičnog djela, ili o kojima ovisi primjena neke odredbe krivičnog zakonodavstva. Suprotno istaknutim tvrdnjama iz žalbe ovaj sud nalazi da u pogledu dokazanosti krivičnopravnih radnji optuženog nije ostala bilo kakva sumnja, pa se, kod ovakvih činjeničnih utvrđenja, na konkretan slučaj nije ni moglo primijeniti načelo *in dubio pro reo*, u smislu odredbe člana 3. stav 2. ZKP FBiH, kako to branilac smatra u žalbi.

Osporavajući odluku o krivičnopravnoj sankciji, tužiteljica u žalbi navodi da je sud precijenio olakšavajuće okolnosti, dok je zanemario da je optuženi ranije prekršajno višestruko kažnjavan prema izvodu iz prekršajne evidencije. Osim toga, tužiteljica navodi da sud nije mogao kao olakšavajuću okolnost cijeliti da je optuženi nastojao da ostvari kontakt sa familijom oštećenog, jer to ne proizlazi iz dokaznog postupka (optuženi navodi da je na sahranu „lično poslao“ A.J., te da ovaj svjedok nije potvrdio da je izrazio saučešće porodici u ime optuženog), te da je kao otežavajuću okolnost trebao cijeliti ponašanje opuženog kritične prilike i njegovu bahatu vožnju, činjenicu da je vozač po profesiji, čija svijest o saobraćajnim propisima i kršenju istih je veća nego kod vozača koji nisu profesionalni vozači, iz čega proizlazi da stepen krivice i svijesti optuženog nije u dovoljnoj mjeri cijanjena.

Sa druge strane, optuženi smatra da je prvostepeni sud, kada je riječ o krivičnopravnoj sankciji, prevelik značaj dao otežavajućim okolnostima, dok je, kada su u pitanju olakšavajuće okolnosti, propustio cijeliti raniji život optuženog, doprinos brzom okončanju postupka i njegovo korektno i iskreno držanje pred sudom.

Ovi žalbeni navodi tužiteljice i optuženog nisu osnovani.

Iz obrazloženja pobijane presude slijedi da je prvostepeni sud kao olakšavajuće okolnosti na strani optuženog cijenio njegovu raniju neosuđivanost, da je otac jednog djeteta i da je nastojao nakon događaja uspostaviti kontakt sa familijom oštećenog D.G., radi pružanja odgovarajućih vrsta pomoći, dok je od otežavajućih okolnosti cijenjeno da je do sada optuženi višestruko kažnjavao zbog prekršaja iz oblasti saobraćaja, te su mu izricane i mjere zabrane upravljanja motornim vozilom (osam puta u periodu od 2016 -2021), što govori o sklonosti u vršenju ove vrste prekršaja.

Po nalaženju ovog suda, prvostepeni sud je olakšavajućim i otežavajućim okolnostima dao odgovarajući značaj. Kada je riječ o žalbenom navodu optuženog da sud nije cijenio njegovo „iskreno i korektno ponašanje”, te da je „doprinio brzom okončanju postupka“, a da pri tom optuženi ne argumentuje u čemu se ogleda njegovo „iskreno i korektno ponašanje” i na koji način je doprinio „brzom okončanju postupka”, ovaj sud usljed paušalnosti nije mogao ispitati. Iako osnovano tužiteljica navodi da sud nije kao otežavajuću okolnost cijenio to što je optuženi vozač profesionalac jer je po mišljenju ovog suda njegova svijest o saobraćajnim propisima i kršenju istih veća nego kod vozača koji nisu profesionalni vozači, ta okolnost u konkretnom slučaju je dovoljno došla do izražaja u izrečenoj kazni.

Prema razlozima datim u obrazloženju pobijane presude slijedi da je prvostepeni sud kao otežavajuću okolnost cijenio da je optuženi kažnjavao za prekršaje i toj okolnosti dao odgovarajući značaj, jer navedena okolnost pokazuje stav optuženog prema poštivanju saobraćajnih propisa.

Žalbeni navodi tužiteljice da prvostepeni sud kao olakšavajuću okolnost nije mogao cijeniti da je optuženi pokušao da ostvari kontakt sa familijom oštećenog, a da to ne proizlazi iz izvedenih dokaza (optuženi tvrdio da je na sahranu „lično poslao“ A.J., te da ovaj svjedok nije potvrdio da je izrazio saučešće porodici u ime optuženog), u sklopu ostalih utvrđenih okolnosti ne ukazuju da je izrečena kazna optuženom preblaga.

Imajući u vidu sve naprijed izloženo, ovaj sud smatra, da je prvostepeni sud optuženom pravilno odmjerio kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i 6 (šest) mjeseci, koja nije blago, ali ni strogo odmjerena, jer ona odgovara načinu i težini učinjenog krivičnog djela i stepenu krivice optuženog kao njegovog učinioca, pa je takva kazna dovoljna, ali i potrebna za ostvarenje svrhe kažnjavanja iz člana 42. KZ FBiH.

Najzad, neosnovanim je ocijenjen i žalbeni navod tužiteljice da je sud zanemario penološke aspekte izricanja i izvršenja kazne, budući da se prvostepeni sud u obrazloženju presude (strana 29. drugi pasus) izričito pozvao na postizanje svrhe kažnjavanja iz člana 42. KZ FBiH, iz čega proizlazi da ovakav žalbeni navod nema uporište u razlozima prvostepene presude, te i po nalaženju ovog suda, izrečenom kaznom će se postići svrha kažnjavanja u smislu odredbe člana 42. KZ FBiH.

Na osnovu svega naprijed izloženog, ovaj sud je na osnovu člana 328. ZKP FBiH žalbe tužiteljice, optuženog i njegovog branioca odbio kao neosnovane i potvrdio pobijanu presudu.

Zapisničarka
Jelena Perišić, s.r.

Predsjednica vijeća
Jasmina Begić, s.r.